

Batári Gábor

APOKOLIPSZIS

(Harmadik megmutatkozás)

Az újságáros lény

(Hetedik nagy regényrészleg)

Alig tettek egy-két lépést (mármint Mirdroff és Tammarg a színházból kijövet) egy újságos kioszk előtt találták magukat. Ez a kis bódé hétköznapian pislogott a szürkülő térségben, csak aki mellette állt az nem, ijnye no, ő is pislogott, de nem hétköznapian: Nos (summa summarum), bitang jó és egyben bizarr nőnemű látványban volt részük: egy fiatal, fekete, rövid hajú nő (mellesleg igen kisportolt) feszes rövid sortban (mely aprócska ruhadarab kurtasága folytán a teljes combot és a far kisebb hányadát közszemlére engedte bocsátani) állt fél lábon, miközben az újságos-pavilon ajtajának bezárásával foglalatoskodott.

Így Tammarg:

– „Maga meg, miért áll egy lábon?”

Így a nő:

– „Jaj, de vicces vagy apukám, mert a másik oly nagy mértékben nem ér a földig.”

Sóhajta a nő, ám hanghordozása igen-igen kötekedő és csakugyan, amikor föléjük fordult, de nem föl, fölényesen a két huggyant-buggyant ügyefogyott ügynök szemébe nézett az újságos cicimica, nos akkor valóban látszott, hogy nem tetszőleges, szabadon választott fél lábon állásról van itten szó, hanem annál sokkal többről, helyesebben kevesebbről: ugyanis a kis bőrbugyi (nevezük így aprócska méretei miatt) kurtánál is kurtább bal szára egy fikarcnyi lábat (combot) sem tartalmazott, sőt a sebész vagy illegális, esetleg felvágós kivágóst játszó sarkatán, vagy kéjnök sátán feltehetőleg nem ő távozott sántán, aki ezt tette, még a lábszár legfelső harmadából sem hagyott irmagnyi csonkra valót (sonkára valót pláne nem) – ha már ilyen fent kellett vágni, ugye egy szemernyit azért mégis engedhetett volna – a protézisnek, de alapos munkát végzett (vagy kontárt). Egyértelmű: a bal felső és alsó lábszár teljes hiányának tényállása forog fenn, de épp ez az, hogy még nem is forog. Konzekvencia: múltab számára a nő abszolút mértékben hordhatatlan (vagy esetleg fordítva), ugyanis nincs mire ráerősíteni.

– „Jól van kisasszony (újra Tammarg), akkor kérek egy Galaxisközi Úrlapot!”

– „Mit Vaksikám-hapsikám??? De egyáltalán nincs jól bunkócska, te drága.” (Ekkor Mirdroff mintegy figyelmeztetve megbökte Tammargot, ugyanis félt, hogy a különös újságnév felfedheti interstelláris titkos nyomozói kiletüket.)

Így Tammarg (Mirdroffnak):

– „Ne bökdöss, tüdőfej! Tudod, hogy utálok, ha bökdösnek.”

(Mirdroff feje vörösödik, fehéredik, pedig nem osztrák vagy más hasonszínű lobogó).

Aztán ekként fortyan:

– „Fontos mindig a tüdőre emlékeztetned!?”

– „Na, kopjatok le indiszkrét, pofátlan szarháziak! Ne csináljátok itt a fesztivált!”

– „És mi lesz az újságossal, féllábú?” – fordult Tammarg a nőhöz, de most már a sértés nyilvánvaló szándékával (nem burkolt, mint ez idáig).

– „Hát idefigyelj (némi indulattal, sőt dühvel), te kint-agyú gyönyörűség, tán süket vagy? Nem látod, hogy zárok?” Ekkor Tammarg sápadt orcájába szökött a vér és agyfűlhely-függvényeibe. Ugyanis a kisasszony minden egyes szavát Mirdroff volt kénytelen közvetíteni számára a siketek párbeszédjével. Korábbi halláskárosulása miatt. És Aky Tammarg elkezdte az igen fiatal nő körül kóringni, keringeni és öt ide-oda forgatni, pörgetni, hogy minden porcikáját alaposan szemügyre vehesse, szegény lány a nagy vehemenciától majd eldőlt (amúgy is labilisabban állt mostanság a talpán).

Eközben még bántóbban szólt, hangosan (mármint Tammarg):

– „Mirdroff ez a spiné nemcsak fél jókora lábna – ha nem az egész balna – van híján, hanem a jobbja avagy az a karja, akarja vagy nem akarja, szinte nincs (balsejtelmeim vannak), vállból hiányzik: micsoda nő, de vajon újra kinő? Ez egy divatdáma, nézd, fekete ujjatlan bőrmellényét a hozzá tartozó széles, ivelt alabástrom vállakkal és a telt, bársonyos karral, persze a létezőre gondolok – és megráncigálta az újságos némbor bőrdzsekijét a karhiányos vállánál. Ekkor megszólalt (persze siketnéma ábécéül) Mirdroff és (talán benne a lelkiismeret):

– „Hagyd el, ne alázd meg ennyire a nyomorult spinkót!”

Tammarg mintha nem is hallott volna, csak folytatta:

– „Nézd mély dekoltázsát, nagy a mellénye: feszes, gömbölyű mellei majd szétvetik a köldökig sem erő ruhánumút. Fránya nyomorék nőnemű. És nézd ezt a bugyi méretű bőrnadrágot, benne kívánatos, hosszú, vasokombbal, persze a létezőre gondolok. Meg ezt a divatos bakancsot és a szintén fekete, kissé térd fölé erő pamut-harisnyát, alatta combközépig erő, áttetsző nejlonharis-

nyát harisnyakötővel. Utoljára, de nem utolsósorban: (a tetőn végzem be) csábos tengerkék szemével. De megállj csak! Szintén a jobb, fekete bőrrel befedvén, tán egy másik cicus kaparta ki. Talán kalóznak készült kisasszony, egy teljes kalóznak a hiányosságai miatt mondom: minden párosból fél, ezért biza már semmitül se fél. Summa summarum a pimasz csonka-bonka cédája, a nyomorék hólyag, lefogadnám hogy azt a csicsás, aranyozott mankóját is butikban vette.”

– „Na, húzzatok el innen” – elégelte meg az ezidáig higgadt (mármint Tammarg költői monológja alatt), de misz miss (az újságos hajadon) teste hiányosságainak és formás meglevőségeinek sorolását (dicséretit) és így még:

– „És te, golyófejű (ezt Tammargnak), ragyafúrt és agya is” – (csakugyan Aky Tammarg orcája telis-tele volt lyukakkal, kelésekkel, forradásokkal, melyeket a ragyák fúrtak maguknak, meg hát a füle helyén az a nagy lyuk, ahol negyed agya kiKANDikál, mert nem nőstény a neme. Nem-e?)

– „Miért hordod agyvelőd negyedét füleid helyén, hogy loccsantsam tovább?” Szólt a nő. Vihogott.

Ekkor Tammarg olyannyira zabos lett a részbeni romokbanlevőségszerű jónómaradványra, hogy szólni sem tudott. Mégis replikált tovább az (vertikálisan) újságárusnőrészlet:

– „Füledre lépek, hogy megsüketülsz” /Hülye vagyok, nincs is füle/ – így a csaj magában. Erre Tammarg összeszedte magát és próbálkozott visszavágni a felvágott nyelvű és levágott egyebű begyes menyecskének így:

– „Nem látja a kiirást? Itt füle lépni tilos!” Beszédjük végeztével az újságárus kisasszony odébb állt (amilyen gyorsan csak tudott, látván, hogy még egy nála is jóval magasb rémalak közelg) a győpről, amin állt. Kisebbségi helyzetét (végtag kisebbségi) persze nem tudta számitáson kívül hagyni, nem volt olyan sebes, mint régen (vagy mégis?), nem volt Gebhardi, bocs gepárdi csak leopárdi, gazellai, nyúli, lói vagy mégis Sánta Geparda, az igen! Na hagyjuk! Menjünk tovább! A természetes áljegyzelő, a Vérpirospozsgás Magister, Központy Ede (a nála is jóval magasb rémalak /mármint az újságos babynél/, a nő egyébként magas sarkúval 182cm, sarok nélkül kb.178, máris ott termett a két ügyefogyott szügyehízott szügyenök (mert korábban lórol esett szó ügyebár) mellett és így:

– „Figyeljenek jól, kaptam egy fülest egyik földi beépített ügynökömtől, ne aggódjanak még Kőműves Kelemennénél is beépítettebb. Nyissák ki a fülüket, még maga is Tammarg, az információ a következő: a CDX 27-es kurva most újságosnak adja ki magát a Metamorpho Szinpad mellett, valami kioszkban lézeng (az égre tekint): szürkül, akkor most zár. Gyerünk! Na mire várnak barmok? Kövessék azt a sortos, sportos, hiányos öltözetű, testrészü, mindenü, mindennemü nőt” – mintha – dadogott idegességében a vezérkari lajháritó (bocs.:el), Központy (aki az imént adott róvólatív ütásitést Tammargnak és Mirdroffnak a teatriomban) – és így foly-

tatá, éles elméjét főként Tammargnak szegezvén:

– „Tammarg, csalódtam magában: maga semmire kellődött, zenévé zendült színházban színlelt teste leste, hogy agyalágyult társa miként tüdőben misztifikálódik következésképp hanyagolta a CDX 27-es üldözését. Elvégre maga a fej, Tammarg, ezért hadbírótság elé állíthatnám. Most meg süketel.”

– „Elnézést uram (alázattal meghajol). De helyre hoztam a csorbát, ugyanis beszédbe elegyedtem azzal az álnyomorék újságos ribanccal, sőt provokáltam, csak azért, hogy bizton felismerjen, rögtön tudtam, hogy ő a CDX 27-es, de ő nem tudta, hogy én tudom, azt hitte, hogy én nem tudom, hogy úgy hátra tudja tekerni kigyótagjait, hogy olybá tűnik mintha nem lennének, de ez a tüdőfej majdnem mindent elrontott” (legyint Mirdroff felé).

– „Akkor miért nem követi, maga aggtatakuc – Julianus aprostata?” – förmedt Magister.

– „Hogy biztonságban érezze magát a cédája, főnök, mivel nem követjük főnök, így váratlanul csaphatunk le rá, tudja milyen veszélyes, főnök.”

– „Ravasz. Nagyon ravasz. Jól van Tammarg, nagyon jól van.” A nagy lépttel haladó, nagy lábon élő hölgy eközben eltűnt a legközelebbi kapualjban.

– „Ez a csitri olyannyira nem hasonlít a CDX 27-esre, hogy csak ő lehet. Várjanak! Most! Már nem láthatja magukat. Rohanjanak! Utána egy-kettő, lajhárok! A lajháritásnál dolgoznak, nemde?” – Mondta ezt és így Vérpirospozsgás és a két futamlo ámok: Tammarg és Mirdroff után iramodott. Alig tette be a nő mankóját (lábát) a kapualjba a LAJHÁRÍTÁSZ rögtön seggen csipte (jűjj mit beszé. fülön vagy nyakon.)

– „Nem vagyunk mi KARITÁSZ CDX 27-es.” – mond VÉRPIROSPOGYGYÁSZ és vonszolták is be – hátracsavart karjánál és becsavart hajánál fogva (hazudik: nem is vót a haja becsavarva), még szerencse, hogy már rövid volt mindkettő – a takaros kis ház udvarába.

– „És ezt elveszem” – kapta ki az újságárus leányzó hóna alól a mankót –, „hogy el ne szökjön CDX 27-es” – miután a nő bíbor és vörösbor piros, telt ajkát ragtapasszal betapasztotta a fölös sipítózások hallhatóságát elkerülendő, mondta a gyógyászati segédeszköz kobzása után Központy Ede, a Vérpirospozsgás Magister.

– „Főnök” – így Mirdroff, hevesen gesztikulált – „ez nem lehet a bőrnývő, a CDX 27-es, annak két felülmúlhatatlan, gyönyörű lába van, ennek pedig csak egy felülmúlhatatlanul gyönyörű lába van, ennek csak egy lába van, főnök” – és a hatás miatt a nő combját hosszú körmeivel megcirógatta.

– „A spionnak két karja van igaz, hogy az egyiket meglütte főnök, de mégiscsak kettő, ennek a lábatlan-kodónak egy. Nem is beszélve arról, hogy az világoszöke, hosszú hajú, ez meg fekete rövid hajú. Különbön is az intergalaktikus kémnő, maga mondta főnök éppen az elébb, hogy fekete miniszoknyát, tűzpiros térdcsizmát

hord épen, nem félláb, -kar, -szem, stb, ez feszes bőrsortot, selyemharisnyát kötövel, azon combfix, fekete, vastag pamutharisnyát visel, fehér felkarközépig érő selyemkesztyűt, bakancsot és nem csizmát.”

– „Mirdroff, ne vakkantson tovább, elég, bukefallosz! Nem megmondtam, hogy fenemód hajlékony, mesterien változtatja a külsejét ez a bestia. Ugye?” – fordult a Magister az újságos fruskához és eléggé finomtalanul (letipte amannak szájárúl a ragtapaszt) a nő (nevezett fruska /mármint az előbb/) feljajdult – „Na, elő azzal a bal lábbal főként a combtövi tetoválással. Ne adja itt az ártatlan, ártalmatlan (ártalmatlan: mintha nem ő szakította vón' le Évánkban azt a bizonyos ártó almát /a köztév szerint almát/) mozgássérültet” (Sérült mozgását).

– „Nem tudom miről beszél? Mért nyugatnak? Engedjenek el, kérem! Gúnyt űznek egy szerencsétlen nyomorékból. Nem félnek, hogy megbünteti a Világegyetem magukat? Engedjenek szabadon! Nézzenek rám, hát nincs elég bajom? Bocsássanak szabadon, kérem!” Rimánkodott így, szinte sirt a hölgyújságos.

– „Ne tettesse magát, nem hat meg CDX 27-es, én is a Világegyetemen diplomáztam” – és Magister a nő comb- és lábhiányossága környékén babrált, matatott, mintha a teljesen hiányzó bal alsó végtagra gyanakodna, hogy az még meg van, csak a spiné azt valahova hátra – és felhajlította – „hajlékony ugye” – a háta mögé, a ruhája alá, de tévedett az a ...TAG VÉGleg (=LÁB/angolszász/) nem volt meg.

Ráadásul a hölgy a kutakodásért (munkahelyi zaklatásért) az illetlen sebes, völgyes, basszatos helyeken, akkorát rúgott az óvatlan Magisterbe (maradik / meglévő / ípkízláb lábával), hogy az két métert repült, nagy teste akkorát csattant földre érkeztekor, mint egy kisebb csat-csatorna-csatár-csattanás. (Né dádogj!) Hát igen egy lába lett, de az nagyon erős, ahogy a nép ajakán fakad: kevés a bors / láb / ugye, de erőss és nem dadogok. Tammargy keze – aki egyébként még mindig hátracsavarva tartotta a kisasszony karját (Mirdroff keze pedég sőrő, de revid íbenfekete hajzatánál fogva tartá az asszonyállatot) – mert nem volt másik kar, amit hátragyűrhetne – (és a szíp főt) – mármint a csajét – (hátrali- és negyven fokbani oldalrabiccantisre kényszeríté), (zárójelben megjegyzem – most kivételesen én –, ez előbb felemlített (főként) tammargi fogás, de a mirdroffi is, szolgált alátámasztásul (támasztikul) ne szólj bele mindég! –, hogy a hölgy rúgni tudjon – már ütésre is emelkedett (is Mirdroffé is), de hirtelen a levegőben megállt. Ugyanis a lépcsőházból három fegyveres jött elő (mintha föld alá), azután egy az udvar-macskakövezet rücskös rinocéroszbőrén fetrengő Központyra – szemmel láthatóan ő volt a boss – egy Tammargra, és egy Mirdroffra szegezte kalasnyikovját (mast más gippisztolynemzötség nőm gyut eszömbé) és szúrós tekintetét.

Csontó Lajos:
Bizalom, Uralom, Irgalom
2004

Szentendrei Vajda Lajos
Stúdió - Gönczi Galéria
2004